

LBRIS

We know
books

Coordonator Leda Edge:
SHAUKI AL-GAREEB

BROOKE FAST

**SĂ
ÎNCHIZI
O
PASĂRE
SĂLBATICĂ**

Traducere din limba engleză de
LIVIU SZÓKE

**LEDA
EDGE**

○ SUTĂ DOUĂZECI ȘI ȘAPTE.

Acesta e numărul de vieți pe care de-a lungul anilor le-am dat la schimb pentru un burdihan plin cu mâncare.

Astăzi urma să vină numărul o sută douăzeci și opt.

Stătusem ascunsă la adăpostul întunericului unei alei încă de la prânz, cu ochii lăcrimând din cauza duhorii de urină și de gunoi putred.

Aveam mușchii țepeni ce implorau să fie și ei un pic destinși, dar rezistam, cu privirea lipită de intrarea în casa conspirativă.

Casa înșiruită dărăpănată stătea înghesuită între două clădiri cu apartamente gata să se prăbușească, iar ușa de la intrare părea destul de uzată ca să poată fi desprinsă din balamale cu un șut bine țintit.

Ce dura atâta?

În mod normal, înainte ca soarele să dispară dincolo de vârful zgârie-norilor și să-și continue coborârea către linia orizontului, aș fi avut un fugar legat în cătușe, care-și târa picioarele în timp ce-l trăgeam către închisoarea orașului. De aici, fugarul urma să fie transportat la Endlock, închisoarea aflată la vreo 160 de kilometri de marginea orașului. Acolo, avea să-și aștepte soarta – moartea dusă la îndeplinire de cetățenii din Dividium.

Însă, chiar dacă informatorul lui Aggie spusese că fugarul urma să fie mutat înainte de lăsarea întinericului din casa conspirativă, eu nu văzusem nicio urmă a prezenței lui, iar la acest moment al inserării, Sectorul Inferior zumzăia de activitate. Vanzătorii stradali strigau și-și împingeau cărucioarele șubrede pe străzi, încercând să-și vândă ultimele produse rămase muncitorilor din tura de zi ce se repezeau să-și cheltuie câștigurile meschine, în vreme ce siluete cu glugi negre umblau amenințător prin mulțime, sperând să audă din întâmplare vreo informație pe care s-o dea la schimb către autorități pentru niște credite în plus.

Trecători prudenți aruncau priviri fugare în direcția mea în timp ce se strecurau prin dreptul ascunzătorii mele, probabil confundându-mă cu vreun membru al gardienilor ieșiți în patrulare.

Eu eram și mai rău.

Un vânător de recompense – o trădătoare.

Ușa casei conspirative s-a crăpat de vreun deget. M-am retras și mai mult în ascunzătoare, ținându-mi răsuflarea de teamă ca nu cumva cel mai vag zgomot să mă trimită acasă cu mâna goală.

O bătaie de inimă mai târziu, ușa s-a deschis larg și o siluetă bine îmbrăcată s-a aventurat afară, înfruntând aleea în speranța c-avea să se topească în valul de navetiști din Sectorul Inferior.

Mi-am abandonat ascunzătoarea, iar pe față mi-a apărut un zâmbet sumbru în timp ce porneam către silueta care deja se îndepărta.

Chestia asta urma să se termine în curând. Deja-mi imaginam cum creditele din brățara de la încheietură se transformau din câteva zeci în câteva mii. Suficient pentru chiria pe câteva luni și o cămară doldora de rații care să ne ajute pe mine și pe fratele meu, Jed, să trecem peste iarnă. Ba poate chiar de-ajuns pentru o nouă pereche de ghete care să le înlocuiască pe cele gata să mi se dezintegreze în picioare și o geacă nouă de iarnă pentru Jed.

— Torin Bond! am strigat.

Silueta a încremenit cu un picior în aer și și-a lungit gâtul. Gluga i-a alunecat în jos spre ceafă pentru a dezvălui o chică de păr șaten înspicat cu cenușiu. Ochii oboșiți îi erau tiviți cu vinețiu închis și plini de riduri fine la colțuri.

— Oprește-te! i-am comandat atunci când el a făcut încă un pas, așa că mi-am dus mâna la perechea de cătușe prinse la centura pantalonilor cargo negri. Nu vreau să-ți fac rău.

O minciună doar pe jumătate. Aș fi simțit o oarecare satisfacție să mă implic într-o bătaie cu pumnii cu un cetățean al Sectorului Superior – unul dintre cei care iau și tot iau, în timp ce se uită la noi cum murim de foame.

— Atunci, nu-mi face!

Cu asta, Torin a dispărut în mulțimea colcăitoare de navetiști, o umbră înghițită de un râu de trupuri în mișcare.

Rabat!

Mi-aș fi pierdut avantajul dacă ar fi ajuns la punctul de verificare de la graniță ce controla toate mișcările dintre Sectoarele Inferior și de Mijloc. Mii de navetiști erau înșirați de ambele părți ale punctului de verificare, așteptându-i pe gardieni să le scaneze brățările de la încheietură ca să le verifice identitățile și să le confirme că au permisiunea de a trece granița dintre sectoare. Dacă Torin ajungea acolo, fie l-aș fi pierdut în masele de oameni, fie l-ar fi recunoscut unul dintre gardieni și s-ar fi ales el cu creditele *mele*.

Granița ce despărțea cele două sectoare era imposibil de confundat – construcțiile din Sectorul Inferior rămăseseră să depună mărturie, ca niște rămășițe aproape prăbușite ale lumii de dinainte, neschimbate de când Consiliul împărțise orașul în trei sectoare după al doilea Război Civil.

La câteva străzi de unde mă aflam acum, de cealaltă parte a punctului de verificare, Sectorul de Mijloc era plin de clădiri nou construite și de cetățeni bine îmbrăcați. Costumele lor atent

călcate și rochiile unduitoare reprezentau doar începutul separării dintre noi și ei.

L-am zărit pe Torin în șuvoiul de navetiști. Își croia drum cu coatele prin mulțime, însă înghesuiala corpurilor îi încetinea înaintarea.

M-am repezit pe lângă cei aflați la marginea șirului, făcându-mi loc cu greutate pentru a mă mișca mai repede.

Cătușele de la centură îmi zdrăngăneau, lovindu-se de coapsă la fiecare pas, dar zgomotul era aproape complet înăbușit de ghețele mele care loveau țărâna bătătorită.

Torin a aruncat o privire peste umăr și a expirat aparent ușurat când nu m-a mai văzut în urma sa.

Exact cum intenționasem.

Am ales acel moment ca să-i pășesc chiar în drum.

Falca i s-a căscat, atârând moale, și poate chiar aș fi râs de expresia lui dacă nu și-ar fi avântat pumnul în față pentru a-mi ținti nasul.

M-am ferit și m-am repezit la picioarele lui, trimitându-l de-a berbeleacul pe strada plină de pietricele. Câțiva navetiști au sărit înapoi, icnind, în timp ce alții abia dacă ne-au aruncat o privire încruntată și ne-au ocolit.

Torin a scos un strigăt, apoi a adunat o mână de pământ și de pietriș și-a aruncat-o înspre mine.

Am țipat și eu, protejându-mi ochii, însă am simțit înțepătura pietricelilor creștându-mi obraji.

Manevra i-a oferit lui Torin suficient timp ca să se salte în patru labe, dar atunci m-am aruncat în spinarea lui înainte să apuce să se ridice și ne-am prăbușit amândoi grămadă la pământ.

Torin s-a rostogolit până a ajuns deasupra mea, blagoslovidu-mă cu icnete de răsuflare puturoasă. Mi-am repezit capul în față lui înainte să mai apuce să facă vreo mișcare, iar urletul i-a fost înăbușit atunci când dinții i s-au înfipt în fruntea mea.

— Curvă nenorocită! a zbierat, scuipând un dinte și o gură plină de sânge, din care un gogoloi mi-a ajuns pe obraz.

— Original! am bombănit, strâmbându-mă când sângele a început să-mi curgă pe piele. Măcar dacă ai putea cumpăra cu credite și istețime.

Am cochetat preț de o clipă cu ideea de a vârî dintele lui Torin în buzunar. Pentru vânătorii de recompense care vizitau Endlockul era ceva obișnuit să colecționeze dinți de la cei pe care-i trimiteau la moarte și să-i poarte pe lanțuri atârdate în jurul gâtului ori să-i șlefuiască și să-i transforme în șiraguri de perle. Văzusem dinți purtați ca butoni sau chiar drept piesă de rezistență pe inele incrustate cu diamante. Erau trofee morbide – simboluri ale statutului. Cei care nu erau înzestrați cu darul vânătorii mergeau până într-acolo încât își cumpărau dinți de la vânzătorii din alei dosnice ca să nu fie mai prejos de cei de-o seamă cu ei – văzusem vecini care-și scosese ră chiar propriii dinți pentru a-i vinde celor bogați, mai cu seamă în timpul iernilor aspre, când nu-și puteau achita chiria sau nu-și permiteau rații pentru copiii lor.

Mâna lui Torin s-a strâns în jurul gâtului meu, oprindu-mi aerul și orice idee coerentă. Am început să dau din mâini cu putere, în căutarea unei arme, însă degetele mele nu găseau decât țărână. Din instinct, l-am izbit cu genunchiul între picioare înainte de a-l lovi scurt cu muchia palmei în gât. L-am împins de pe mine, silindu-l să se rostogolească pe burtă, iar apoi mi-am înfipt genunchiul în spinarea lui, icnind întruna și încercând să-mi recapăt răsuflarea.

Mi-am desfăcut cătușele de la centură și le-am prins strâns în jurul încheieturilor lui Torin.

Se îneca, dar tot a izbutit să-și răsucescă gâtul până când ochii săi mi-au întâlnit fața. I-am evitat privirea.

„Să nu faci niciodată contact vizual!”

Asta era prima regulă a vânătorii de recompense.

— Am copii, a scâncit el.

Am înghițit în sec.

Și părinții mei aveau atunci când Consiliul i-a trimis la Endlock.

Dividiumul era condus de un Consiliu care se formase după încheierea războiului – trei conducători aleși de un comitet de oficiali din fiecare sector.

Fiecare consilier era atribuit unui sector pentru a veghea la aplicarea regulilor: consiliera Elder pentru Sectorul Inferior, consilierul Baskan pentru Sectorul de Mijloc și consilierul Peña pentru Sectorul Superior.

Toți locuiau în Sectorul Superior, în case suficient de mari pentru a adăposti zeci de persoane.

— Te rog! Nu vreau să mor.

Cuvintele lui Torin erau abia o șoptă.

Îmi supraestima caracterul dacă avea impresia că l-ar fi ajutat cu ceva să mă implore să am milă.

— Nici eu, am murmurat.

Compașiunea n-avea cum să-l țină pe Jed în viață.

Masa de trecători continua să unduiască în jurul nostru, nelaturată, o mărturie a numărului de persoane arestate și trimise zi de zi la Endlock.

Mulți dintre cei mai fideli vizitatori ai închisorii Endlock plăteau ca să vâneze infractori de joasă speță – asta era în mod obișnuit tot ce-și permiteau. Însă nimic nu le plăcea mai mult celor bogați decât să-și înfigă colții în unul de-ai lor. Iar un prizonier ca Torin? Pe vânătorii din Sectorul Superior i-ar fi mâncat degetele să-și încerce puterile cu el.

Aproape că mi se oprise inima când de dimineață verificasem baza de date a infractorilor, folosind străvechea tabletă pentru care adunasem cu greu destule credite ca s-o cumpăr la mâna a doua cu câțiva ani în urmă. Îmi apăruse un anunț care mă îndemna de zor să vizitez biroul Expoziției Endlock pentru Sectorul

Inferior pentru a discuta despre rezervarea unui pachet de vânătoare extrem de avantajos, care presupunea o schemă cu mâncare și cazare pentru două nopți la o tabără cu vedere spre terenurile închisorii Endlock.

Rezervă acum pentru un pachet cu poze gratis și un upgrade pentru arme!

Pufnisem în timp ce textul se derula pe ecran, iar apoi dădusem reclama la o parte pentru a scoate la iveală o listă proaspătă cu recompense. Lângă o poză încețoșată cu Torin, premiul pentru capturarea lui era stabilit la zece mii de credite.

Era cea mai mare recompensă pentru un infractor pe care o văzusem vreodată, iar închisoarea ar fi câștigat cel puțin de două ori acea sumă dacă-i vindea viața unui vânător.

Nu avusesem niciodată fondurile sau dorința de-a participa la o vânătoare, deși trimisesem destule persoane la pușcărie ca să mă consider responsabilă pentru semnarea condamnărilor lor la moarte.

Mă gândeam că vânătoarea era o dependență, cum e cea de pariuri sau de alcool. Le oferea oamenilor o senzație de putere, o percepție a controlului într-o societate care ne constrângea cu reguli nesfârșite. Reguli pentru momentul zilei în care aveam voie să ieșim din case. Reguli care ne dictau unde să punem piciorul în Dividium – nu ni se îngăduia accesul dincolo de Sectorul Inferior fără acte emise de autorități.

Am expirat adânc, săltându-l pe Torin în picioare și împingându-l în direcția închisorii orașului.

— Ia zi, Raven, azi ce mi-ai mai adus? m-a întrebat căpitanul Flint cu un glas la fel de aspru și de rece precum pereții de beton din jurul nostru.

Închisoarea era cea mai nouă construcție din Sectorul Inferior, dar și cea mai puțin îmbietoare. Încăperea din față nu era

altceva decât pereți cenușii și ferestre cu gratii, complet goală cu excepția unui birou ce ocupa mijlocul spațiului și a unui steag roșu ca sângele care acoperea peretele din spatele său. În centrul steagului erau trei cercuri negre întrepătrunse – unul deasupra și două dedesubt. Trei cercuri. Trei sectoare. Trei consilieri. Steagul Dividiumului.

Ușile grele de la intrare înăbușeau zgomotul străzilor, cufundându-ne într-o liniște încordată, întreruptă de glasurile subțiri ce răzbăteau de pe micuțul ecran al tabletei din mâna căpitanului Flint.

— *Avem o știre de ultimă oră în legătură cu atacul din cvadrantul de vest al câmpurilor cu recolte ce a avut loc în urmă cu aproape două săptămâni. După o anchetă neobosită efectuată de gardienii orașului, Consiliul a anunțat că Eris Cybin, cunoscut terorist și conducător al organizației rebele numite Colectivul, este făptașul din spatele focului care a distrus o mare parte din viitoarea recoltă a orașului și a avut drept rezultat moartea mai multor muncitori pe câmp, precum și decesul lui Silas V. Elder, soțul consilierii Caltriona Elder.*

Am mijit ochii la tabletă.

N-avea cum să fie adevărat.

Eris era conducătorul celulei Colectivului din Sectorul Superior. Deși în trecut Eris condusese mai multe raiduri și atacuri periculoase asupra Consiliului, niciunul nu fusese îndreptat împotriva recoltei orașului. Distrugerea culturilor nu prea avea cum să afecteze Consiliul – cel care urma să sufere era tocmai Sectorul Inferior. Responsabilitatea Colectivului pentru moartea soțului consilierii Elder avea ca rezultat și mai multe patrulare și arestări în Sectorul Inferior, cu mandate sau nu.

— *Gardienii încă mai încearcă să afle în primul rând ce căuta Elder dincolo de zidul de la granița Dividiumului, principala teorie sugerând că a fost o răpire meticolos planificată și dusă la îndeplinire de către Colectiv. Eris Cybin rămâne de găsit.*

Știrea respectivă i-a lăsat locul unei reclame pentru un magazin de bijuterii din Sectorul de Mijloc specializat în lustruirea dinților proveniți de la Endlock și transformarea lor în brățări contra deochiului.

Silueta bulboasă a lui Flint s-a aplecat deasupra dispozitivului, fără ca privirea să i se desprindă vreo clipă de la ecran chiar și atunci când l-am împins pe Torin în față.

Torin abia își târșăise picioarele pe scurtul drum până la închi-soare, cedând doar după ce-mi scosesem pumnalul și-l amenințasem că-i retez apendicele preferat. După aceea, abia mai ținusem pasul cu el.

— Torin Bond, am anunțat, predându-l gardienilor de lângă biroul bogat ornamentat al lui Flint.

Tableta a căzut brusc pe blat, atenția lui Flint îndreptându-se total asupra bărbatului aflat acum în custodia lui.

— Atotputernicule Consiliu, ai luat-o pe urmele unui fugar din Sectorul Superior?

Ochii lui albaștri priveau fix într-ai mei, însă nu-mi dădeam seama dacă îmi admira curajul sau prostia mea i se părea de-a dreptul amuzantă.

— Flint, vorbim aici de vreo zece mii de credite.

El a cercetat iute o bucată de pergament, căutând numele lui Torin.

— Ce-a făcut?

— Anul trecut, nevastă-sa a avut o aventură. Când Torin a prins-o, i-a raportat iubitul gardienilor – le-a spus că-i furase un ceas extrem de valoros. Pentru aia, bărbatul a fost trimis la Endlock. Omorât. Și-apoi, acum câteva săptămâni, nevasta lui Torin i-a găsit ceasul ascuns în birou și l-a raportat la rândul ei.

Flint a scos un fluierat.

— Suculent!

— Curva mi-a înscenat-o! a mârâit Torin, iar gardienii l-au smucit de câteva ori de brațe, până s-a liniștit.